

gav en længere Varighed, en ret sikker Udsigt til en længere Varighed for den efter vor Mening utilbørlige Tilstand, at der ikke er en organiseret Bestyrelse for Midler af den Art. Det er det, der har været Meningen fra Mindretallets Side, og ikke at lægge et Halmstraa i Vejen for Forslaget.

Madsen-Mygdal: Ligesom jeg staar sammen med det ærede Flertal i Udvalget om at anbefale det foreliggende Lovforslag med de 4 Ændringsforslag til Vedtagelse af det høje Ting, saaledes kan jeg ogsaa i alt væsentligt slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser. Dog er der et enkelt Punkt, som jeg gerne vil ytre mig lidt nærmere om, fordi det har kostet mig og mine Meningsfæller nogen Overvindelse at gaa med til det. Først vil jeg imidlertid tillade mig at udtale min Paaskønnelse af den ærede Ordførers Arbejde med den foreliggende Betænkning. Hvad jeg navnlig sætter megen Pris paa, er den Fortegnelse, der paa første Side i Betænkningen findes over alle de Love, som „de fattiges Kasser“ kunne ventes at nyde godt af. Jeg vil ikke blot henlede det høje Tings Opmærksomhed paa disse Love, men jeg kunde ønske, at Fortegnelsen over dem blev ret bekendt ude omkring i Landet, og at Bestyrelserne for „de fattiges Kasser“ havde deres Opmærksomhed henvendt derpaa, thi det kan ikke nægtes, at der er adskilligt af det, der her er optegnet, som er undgaaet Opmærksomheden, og at „de fattiges Kasser“ ikke alle Vegne faa de Indtægter, som de have Ret til, og som de i Betragtning af Institutionens Gavnlighed nok kunne have Brug for. Om selve Lovforslaget skal jeg ikke udtale mig videre. Jeg skal her slutte mig til Ordføreren og sige, at det jo har en dobbelt Grund, der dels maa søges i Sagens Betydning i sin Almindelighed, dels i den Omstændighed, at ved Loven om Menighedsraadene have „de fattiges Kasser“ mistet nogle af deres Indtægter. Heller ikke skal jeg opholde mig ved de to væsentlig redaktionelle Ændringer. Ændringsforslagene under Nr. 3 og 4, er det derimod min Hensigt at komme nærmere ind paa. Der fremkom i Udvalget mange Forslag af forskellig Art. Adskillige af disse fandt jeg berettigede og naturlige, saaledes Forslaget om Regnskabsvæsenet. Jeg er fuldstændig enig i, at den nuværende Ordning af Regnskabsvæsenet ved „de fattiges Kasser“ ikke er, som den bør være, og jeg er villig til at gaa med til Forandringer i saa Henseende. Der kunde

ogsaa være andre af de Punkter, der have været omtalte i Udvalget, som jeg kunde billige. Der har saaledes været talt om Forholdstalsvalgmaadens Anvendelse ved Bestyrelsesvalg. Jeg tror, det kunde være ret naturligt at gaa ind paa noget saadant. Forholdstalsvalgmaaden bliver jo mere og mere anerkendt fra saa godt som alle Sider. Jeg tror ogsaa den kunde være berettiget paa dette Sted, og hvis der i saa Henseende kommer Forslag frem, skal jeg være meget villig til at fremme dem. Men der fremsattes ogsaa i Udvalget forskellige andre Forslag, som efter min Opfattelse af Sagen — jeg skønner i alt Fald ikke rettere — vare af den Art, at de vilde have gjort det umuligt for os at blive færdige med Loven i Aar, og vi have derfor enedes om at foreslaa, at alt foreløbig skal blive ved det bestaaende. Loven af 8. Marts 1856 skal indtil videre gælde uforandret, kun med et Par Ændringer, der, som jeg allerede har antydnet, ere uvæsentlige. Altsaa, vi blive ved det bestaaende ogsaa med Hensyn til Reglen om Nødvendigheden af Amdsraadets Samtykke til Sogneraadens Bevillinger af Tilskud til „de fattiges Kasser“, endskønt jeg synes, der ikke er rigtig god Mening i at bibeholde en saadan Bestemmelse, naar vi, Lovgivningsmagten, ved denne Lov opmuntrer Kommunerne til at give Bidrag til „de fattiges Kasser“. Naar Staten lover dem, at de, naar de give 30 Øre pr. Indbygger, kunne faa de 10 Øre pr. Indbygger dækkede af Statskassen, saa er der nogen Modsigelse i, at Kommunerne alligevel skulle ansøge Amdsraadene om Tiladelse til det, som Staten opmuntrer dem til. Imidlertid ere vi, for ikke at vanskeliggøre Loven, enedes om at blive staaende ved Forholdet, som det nu er, og saa vedtage Tilskuddet purt og blankt, men blot for 3 Aar. Det er dette sidste, der har kostet os nogen Overvindelse at gaa med til. Vi skønne ikke rettere, end at dette Tilskud er saa velbegrundet, at naar det en Gang er vedtaget af Rigsdagen, maa det være endelig afgjort, uden at der behøves nogen yderligere Overvejelse siden hen. Det ærede 11te kongevalgte Medlem (Estrup) talte noget om, at han var imod at give Loven Gyldighed for 3 Aar, han vilde kun have, at den skulde gælde 1 Aar, thi der behøvedes jo ikke, sagde han, 3 Aar til at omorganisere „de fattiges Kasser“, til at enes om den ny Lov, saaledes som Indenrigsministeren har bebudet at ville fremsætte Forslag til. Ja, det ved det ærede Medlem jo ikke. Det kan jo